

Het tiende boek van Leiderdorpse Hans van Hartevelt

Nieuwe thriller: De fatale etappe

Maarten Baanders

Leiderdorp ■ Drie rondes in één jaar winnen: de Giro d'Italia, de Tour de France en de Vuelta a España. Zelfs Eddy Merckx is dat nooit gelukt. Op een dag kondigt een zekere Miguel Muñoz aan dat hij het gaat presteren. Ongehoofd alom. Gefluister in het peloton. Is dat wel zuivere koffie?

Is er sprake van doping, van persoonsverwisseling, een tweelingbroer? Ploegleiders en renners doen alles om Muñoz' ambities te dwarsbomen. Ploegen slaan de handen ineen. Al gauw wordt duidelijk dat achter de schermen dingen bekostofd zijn die het daglicht niet verdienen. Om deze gebeurtenissen draait de thriller 'De fatale etappe' van schrijver Hans van Hartevelt uit Leiderdorp. Het is zijn tiende boek.

„Ik heb boeken in bijna alle genres geschreven”, zegt hij. „Nu wilde ik ook een thriller schrijven. Dat bleek moeilijker dan ik had gedacht. Je moet ontzettend oppassen met wat je schrijft, welke informatie je prijsgeeft. Ik heb het zo aangepakt dat ik met subtiele gegevens voor de oplettende lezer duidelijk maak wie het niet gedaan heeft. Zo beweeg ik langzaam in de richting van de dader, al wordt nergens voorspelbaar wie dat is. Ik houd er niet van als de dader pas vlak voor het eind in het verhaal verschijnt. Die is er al vanaf het begin.”

De wielersport is bekend terrein voor de schrijver. Hij noemt zichzelf een 'fanatiek recreant' op de fiets. „Ik streef naar 6.000 km per jaar, al

'Het leest als een wielerpeloton in volle vaart'

zijn er ook jaren geweest waarin ik 10.000 tot 12.000 haalde.”

Aan wedstrijden doet hij niet mee, wel aan classics: de Joop Zoetemelk Classic, de Gerrie Knetemann Classic en de Jan Janssen Classic, telkens 100 km. Ook rijdt hij in de Leidse Ren- en Toervereniging Swift. Als hij alleen fietst, voert de route hem door de polders richting Rijpwetering, Roelofarendsveen en Ter Aar, maar ook verder weg, door de duinen, langs de Kromme Mijdrecht en door de bossen bij de Rottemeren onder de rook van Rotterdam. Ook fietst hij op de Veluwe, waar hij een schrijvershuisje heeft.

Wielrenboeken

Om zich op 'De fatale etappe' voor te bereiden las hij een hele rij wielrenboeken. Vooral 'De leeuw van Toscane' over Gino Bartali en 'Pellegrina', een Italiaanse wielervedevaart van Lidewey van Noord & Robert Jan van Noord inspireerden hem. „Ik heb er geen informatie uit overgenomen. Ze hielpen me alleen om in de stemming te komen.” Verder kijkt Van Hartevelt veel naar de wielersport op TV. Zijn voorkeur gaat uit naar de Belgische uitzendingen. „Het Belgische commentaar vind ik geestiger dan het Nederlandse. José de Cau-

wer en Michel Wuyts doen het fantastisch. Nederlandse commentatoren zijn erg gefocust op Nederlandse renners. De Belgische zijn objectiever.”

Hoewel Van Hartevelt geen ervaring heeft met het harde wedstrijd-element, herkent hij op tv wel de tactieken die de renners toepassen. De tourbeelden zijn een bron waaruit hij voor diverse passages van zijn boek put. „Ik volg de technieken van de renners, en zie natuurlijk ook de fouten. Toen Dumoulin laatst ineens snel vooruit ging, dacht ik meteen: fout!”

De fietser/auteur heeft een voor wielrenners bescheiden aantal van twee fietsen: een Wilier carbonfiets uit Italië en een Ridley uit België. „De Wilier is heerlijk licht, je voelt hem haast niet en het geluid van de wielen waarvan de banden zuigen op het asfalt: dat is gewoon zingen. De Belg is vergeleken daarmee een werkpaard, veel robuuster, maar ook erg mooi.”

Bij het schrijven van 'De fatale etappe' verkeerde de schrijver in zijn hoofd volledig in politie- en wielersport. „Dat was best lastig. Ik moest zoveel feiten onthouden. Als ik één of twee dagen niet had geschreven, wat gebeurde als ik bijvoorbeeld op mijn kleinkinderen oppaste, moest ik er veel voor doen om er weer in te komen.”

Zijn vrouw las mee, hielp hem bij twijfel en van mensen aan wie hij het boek al heeft laten lezen, kwamen mooie reacties. Zo schreef Herman Ram, voorzitter van de Dopingautoriteit: „Het leest als een wielerpeloton in volle vaart.”

Hans van Hartevelt, 'De fatale etappe', te koop bij de boekhandel.

FOTO MAARTEN BAANDERS

Lakenhal Romee van Oers wint Hermine van Bers Beeldende Kunstprijs

Leiden ■ Romee van Oers is de winnaar van de Hermine van Bers Beeldende Kunstprijs 2020. De prijs is bestemd voor een talentvolle kunstenaar die een directe relatie heeft met de stad Leiden en jonger is dan 36 jaar. Vrijdag ontving Van Oers de prijs uit handen van de wethouder Yvonne van Delft. De presentatie van de werken van alle genomineerden is nog tot en met zondag 1 november in Museum De Lakenhal te zien.

Over het werk van de winnaar oordeelde de jury in haar rapport: 'Romee van Oers balanceert met haar werk op fascinerende wijze tussen intuïtie en concept, tussen het materiële en immateriële, tussen tradition-painting en conceptual-painting. Het is spannend om te zien hoe gewone voorwerpen een cruciale rol spelen en tegelijkertijd tot krachtige abstracties leiden. De schilderijen bezitten onderling een mooie samenhang. De wijze van maken valt samen met fysieke beweging. Met haar subtiel en krachtig werk is Romee van Oers op een virtueuze en vernieuwende wijze met schilderen bezig. Dit maakt benieuwd naar de verdere ontwikkelingen in haar oeuvre.'

Naast Romee van Oers waren ook Evelien Gransjean en Roos Tulen genomineerd. De jury koos de winnaar op basis van hun bestaand werk en de presentatie van hun werk dat momenteel in Museum De Lakenhal te zien is. De Hermine van Bers Beeldende Kunstprijs bestaat uit een bedrag van 2500 euro en een penning, ontworpen door Lucie Leene.

FOTO TACO VAN DER EB